

Usnesení

Krajský soud v Ostravě rozhodl v neveřejném zasedání konaném dne 21. září 2018 o odvolání **státního zástupce Okresního státního zastupitelství v Novém Jičíně** proti rozsudku Okresního soudu v Novém Jičíně ze dne 7. prosince 2017, č. j. 20 T 130/2010-11785, v trestní věci obžalovaných: **1/ Ing. Petr J., narozený xxx, 2/ Ing. Michal F., narozený xxx, 3/ Ing. Jiří V., narozený xxx, 4/ Ing. Miroslav K., narozený xxx, 5/ Ing. Zdeněk M., narozený xxx, 6/ Ing. Oldřich M., narozený xxx, 7/ Michal A., narozený xxx, 8/ Jiří K., narozený xxx, 9/ Marek K., narozený xxx, 10/ Ladislav N., narozený xxx,**

takto:

Z podnětu odvolání státního zástupce se podle § 258 odstavec 1 písmeno b), c), d) trestního řádu **zrušuje** napadený rozsudek v celém rozsahu a podle § 259 odstavec 1 trestního řádu se věc **vrací** okresnímu soudu, aby učinil ve věci nové rozhodnutí.

Odůvodnění:

1. Okresní soud v Novém Jičíně v hlavním líčení dne 7. 12. 2017 ve věci sp. zn. 20 T 130/2010 zprostil obžalované Ing. Petra J., Ing. Michala F., Ing. Jiřího V., Ing. Miroslava K., Ing. Zdeňka M., Ing. Oldřicha M., Michala A., Jiřího K., Marka K. a Ladislava N. obžaloby Okresního státního zastupitelství v Novém Jičíně sp. zn. 1 ZT 358/2008 ze dne 9. 8. 2010 pro skutek v ní popsany, právně kvalifikovaný jako trestný čin obecného ohrožení podle § 180 odst. 1, odst. 2 písm. b), odst. 3 písm. a), odst. 4 trestního zákona (č. 140/1961 Sb.), neboť nebylo prokázáno, že tento skutek spáchali obžalovaní.
2. Proti tomuto rozsudku podal včas a řádně odvolání státní zástupce, v jehož písemném odůvodnění uvedl, že odvolání je podáno v neprospěch všech obžalovaných a zaměřeno do zprošťujícího výroku. Uvádí, že s rozhodnutím okresního soudu se nelze ztotožnit. Cituje ústní odůvodnění vyhlášeného rozsudku okresním soudem dne 7. 12. 2017 s otázkou, proč nalézací soud, když obdržel právní názor vrchního soudu, nevrátil věc k došetření, tedy do přípravného řízení a nařídil hlavní líčení. Pokud jde o obecnost obžaloby, tak skutkové věty u jednotlivých obžalovaných byly státním zástupcem upraveny při jeho závěrečné řeči, kdy bylo reagováno při zachování totožnosti skutku na výsledky dokazování, tedy výsledky závěrů jednotlivých znaleckých posudků. Soud v rámci svého hodnocení k této úpravě vůbec nepřihlížel, tuto úpravu ani v odůvodnění rozsudku nezmínil. V odůvodnění v rámci hodnocení důkazů nalézací soud uvedl, že pokud nejsou známy skutečné příčiny pádu mostu, nelze určit, které, ať již prokázané či neprokázané jednání obžalovaných, resp. chyby, kterých se měli dopustit, vedly k následku popsanému ve skutkové větě obžaloby, nemůže soud za takových okolností spojit jednání obžalovaných s následkem, když není prokázána skutečná příčina pádu mostu. Soud pouze poukazuje na to, že provedeným dokazováním nejen, že se neodstranily existující pochybnosti,

Shodu s prvopisem potvrzuje: Marie Bočková

tím má nalézací soud asi na mysli subjektivní stránku žalovaného trestného činu u jednotlivých obžalovaných, zda je naplněna ve formě vědomé či nevědomé nedbalosti, ale také přibýly další, které vedly k přesvědčení soudu, že se příčinu pádu mostu nepodařilo prokázat ani se nepodaří objasnit, i kdyby soud prováděl donekonečna další a další znalecké posudky. To je také důvod, proč zamítl návrh na doplnění dokazování znaleckým posudkem Vysoké školy v Žilině. Dále soud rozebírá příčinnou souvislost mezi jednáním pachatelů a následkem, ovšem je to opět zakončeno tím, že pokud není zjištěna skutečná příčina pádu mostu, není možné dovodit případné zavinění jednotlivých obžalovaných. Pokud jde o příčinu pádu mostu, soud poukazuje na to, že svědci, pokud se týká pádu mostu, ve svých výpovědích popisovali pouze to, co viděli na vlastní oči, což vyhodnotil tak, že jde o subjektivní vjem a význam těchto svědeckých výpovědí mohli vzít v potaz pouze znalci v rámci zpracování znaleckých posudků a nalézací soud z takovýchto výpovědí svědků mohl jen těžko vyvozovat příčinu pádu mostu. Pokud jde o obžalované, soud uvádí, že jde většinou o odborníky, přičemž obžalovaný se může hájit, jak uzná za vhodné, to však neznamená, že by soud a priori považoval jejich výpovědi za nepravdivé. Dále nalézací soud poukazuje, že byla předložena k nahlédnutí celá řada listinných důkazů, kdy jde vesměs o odborné listiny, které netechnicky znalým lidem nic neřeknou, a bez objasnění znalců by pro soud neměly žádný význam. Tím soud naznačoval, že jediné, o co se mohl opřít, byly znalecké posudky a dle jeho názoru jsou stěžejní čtyři, a to znalecký posudek ČVÚT Praha, podaný prof. Studničkou a doc. Rotterem, znalecký posudek Kloknerova ústavu přednesený prof. Holickým, znalecký posudek Ing. Pošvářové a znalecký posudek University Pardubice, Dopravní fakulty Jana Pernera podaný doc. Doležalem a doc. Pokorným. Státní zástupce ve své závěrečné řeči taktéž uvedl výčet stěžejních znaleckých posudků, ale k nim zařadil i znalecký posudek znalce Ing. Chromečky v oblasti hydraulických zařízení a bezpečnosti práce, znalecký posudek Ing. Hostaše a znalecký posudek Technického a zkušebního ústavu stavebního Praha-Ostrava. Na posledně jmenovaný znalecký ústav byl vznesen požadavek, aby provedli zatěžkávací zkoušku nosníku MPT 100, kdy znalecký ústav se vyjádřil, že je v dané věci podjatý z toho důvodu, že provádí různé zkoušky pro společnosti, mezi kterými je jednak společnost v té době ODS a Bögl a Krýsl. Soud tuto situaci vyřešil tím, aniž by vyhodnotil, zda je možné, aby znalecký ústav mohl konstatovat takovouto podjatost, že přibral k provedení požadovaných zkoušek ke zpracování znaleckého posudku University Pardubice, Dopravní fakultu Jana Pernera. Nicméně soudem citované znalecké posudky, vyjma posudku doc. Doležela a doc. Pokorného, Dopravní fakulty Jana Pernera, který provedl exaktní zkoušku nosnosti zatíženosti nosníku MPT 100, tak ostatní znalci pouze jenom něco dopočítávali, usuzovali či se domnívali. Soud posudky vyhodnotil toliko jako úvahy a konstatuje, že znalci předpokládají, domnívají se, jde o odhady, nikoliv fakta. Z toho vyplývá, že soud může odsoudit věc pouze tehdy, když se pachatel plně dozná, když je dějová, skutková událost natočená na video s potřebnými zvukovými záznamy a není možné s tím pracovat v rámci hodnocení důkazů, byť má znalec odborné znalosti v dané problematice. Dále státní zástupce poukázal, že zvláště v posudku Kloknerova ústavu zpracovaným prof. Holickým a ve znaleckém posudku Ing. Pošvářové jsou rozpory, které vznikají proto, že tito znalci byli přibráni jednotlivými stranami, tedy podle soudu toho, kým byli přizváni. Pokud jde o znalecký posudek Kloknerova ústavu, je možné hovořit o určité tendenci a snaze poukazovat pouze na pochybení a v určitém slova smyslu na příčinu pádu v podloží a v nosné konstrukci, kterou prováděla firma ODS. Na druhou stranu, pokud jde o znalecký posudek Ing. Pošvářové, tvrzení soudu nekoresponduje s jeho ústním odůvodněním vyhlášeného rozsudku dne 7. 12. 2017, kde na adresu znalkyně Ing. Pošvářové hovoří o fundovaně zpracovaném znaleckém posudku s tím, že u ní není důvod, proč by tento posudek neměl být brán v potaz. Z krátkého shrnutí obsahu znaleckých posudků nalézacímu soudu vyplývá, že jde o výrazné rozpory mezi jednotlivými znaleckými posudky a na základě těchto znaleckých posudků nelze bez jakýchkoliv pochybností stanovit příčinu pádu mostu. Soud se opírá o nález Ústavního soudu ČR I. ÚS 1501/16 ze dne 30. 5. 2017, ze kterého se podává, že z hlediska procesně právního musí být jednoznačně zjištěno a prokázáno, že se jednání

objektivně stalo, že představuje skutečně závažnou hrozbu pro společnost jako celek a že obžalovaná osoba je skutečně tou, která jednání spáchala nebo se na jednání podílela. Soud ve svém odůvodnění na základě citovaného nálezu Ústavního soudu uvádí, že je skoro nadbytečné věnovat se jednotlivým bodům, které jsou obžalobou jednotlivým obžalovaným vytýkány, neboť pokud není známa příčina pádu mostu, nelze tato, ať jsou prokázána či neprokázána pochybení, spojit s pádem mostu. Z rozboru jednotlivých znaleckých posudků soudem lze konstatovat, že soud to vyhodnotil tak, že čím víc je znaleckých posudků, tím větší jsou mezi nimi rozpory, a proto soud nemůže učinit žádný závěr. Zákonem č. 265/2001 Sb. byla dána možnost obhajobě předkládat do trestního řízení tzv. vlastní znalecké posudky a státní zástupce má za to, že v rámci hodnocení důkazů musí soudce hodnotit znalecký posudek i po obsahové správnosti a musí posudek vyhodnotit. Znalec ve svém znaleckém posudku vyjadřuje subjektivní názor a soudce musí hodnotit znalecký posudek a v rámci toho hodnocení musí učinit nějaký závěr. Státní zástupce má za to, že soud se vyhýbá zkoumání správnosti obsahu posudků s tvrzením, že kromě posudku Dopravní fakulty Jana Pernera podaným doc. Doležalem a doc. Pokorným, jsou posudky toliko úvahy, znalci pouze předpokládají, domnívají se, tedy jde o odhady, nikoliv fakta. Soud v rámci ústního odůvodnění se po vyhlášení zprošťujícího rozsudku vyjadřoval k vylukám na železniční trati s tím, že dle jeho názoru ten vlak tam neměl co dělat. Státní zástupce má opačný názor, že na trati neměl co dělat most s tím, že vlak tam běžně jezdil, nebyl to cizí prvek. Soud uvedl, že investor neměl na žádných vylukách zájem, jelikož by to stálo peníze. Uvedl, že samotné dráhy mohly ze dne na den zařídit vyluku a zabránit tomu, co se stalo. S vyjádřením soudu lze souhlasit toliko v názoru, že vyluky by stály peníze. O vylukách bylo jednáno a byl následně učiněn závěr, že s ohledem na finanční náročnost související s vylukami bylo uloženo projektantovi, aby se zvolil systém rekonstrukce mostu, který by umožnil provoz vlaků, tzn. že se most vysouval mimo trať, kde se opravil a pak se měl zasunout zpátky. Sám projekt toto neřešil a bylo to ponecháno na zhotoviteli, jak zaznělo u hlavního líčení od znalce prof. Studničky, což je ve stavebnictví zcela běžný postup. Firma Bögl a Krýsl byla povinna nejdříve vypracovat technologickou dokumentaci, kterou měla prověřit v rámci vlastního systému kvality a následně podle této dokumentace měla provádět práce. Měl být vypracován návrh montáže, který neexistoval, a následně měl být vypracován technologický předpis montáže, ten však byl vypracován až 28.7.2008, a jak zaznělo ze strany znalců, předložený technologický předpis montáže nebyl pro stanovené práce prakticky použitelný. Pokud jde tedy o vyluku, z výpovědi svědka Jirího M., který v r. 2008 pracoval jako vedoucí provozního střediska ve Studénce, se podává, že vykonával dohled a dozor nad kolejištěm mezi Studénkou, Jistebníkem, Příborem a Bílovcem. Jeho povinností mj. bylo i dohlížet na stavby v ochranném pásmu dráhy. Z toho mu vyplývaly povinnosti se stavěním mostu, které byly shrnuty do dvou dokumentů. V těchto bylo uvedeno, že jeho povinností je dohlížet zejména na zachování průjezdného průřezu, a aby nedocházelo k nějakému ohrožování bezpečnosti ze strany pracovníků. Konkrétně spolupracoval s Ing. F., a to za situace, kdy se stavěly bárky, které zaměřily, aby nezasahovaly do průjezdného průřezu. Pokud se během stavby dělaly běžné činnosti, tak se ho to netýkalo. Jeho se to začalo týkat až, když se most zasouval. Dohodli se s Ing. F., že zajistí takový servis, aby při posunování neprojížděly vlaky, tzn. že se spojil s výpravčím vysílačkou a hlásil vedoucímu průjezdy vlaků, konkrétně to měl být p. K., vedle kterého stál a říkal mu, že se blíží vlak. Po tu dobu se přerušily práce a po projetí vlaku se pokračovalo. Komunikace probíhala bez problémů. Podle tehdejšího přesvědčení bylo bezpečné, že se oprava prováděla za plného provozu, protože on není mostař a nerozhodoval o technologii, a věřil tomu, že když někdo tuto technologii schválil, tak byla správná a není zase něco až tak mimořádného dělat zásun mostu, pokud je informovaný. Byl přesvědčen o tom, že je to v pořádku a pokud tam dohlížel na průjezdy vlaků, tak nebylo to proto, že by si mysleli, že ten most spadne, ale proto, že se mohlo stát, že spadne z mostu třeba nějaké nářadí a při rychlosti 160 km/hod., kterou tam vlaky projíždí, je to velmi nebezpečné. Na místě se střídali se svými zástupci p. Z. a vrchním mistrem. p. P. Pokud by došlo k ohrožení, tak má právo zastavit vlak. U hlavního líčení byli vyslýcháni dva pracovníci Českých drah, a to A. s. a

Ing. F., kteří na dotaz obhajoby, kdo byl povinen tomu, aby posuzoval, resp. požadoval provedení výluky, vypověděli, že z vlastní zkušenosti u všech akcí o výluky vždy žádala firma, která stavby prováděla. Žádosti nešly z dráhy. Pokud jde o drážní předpis D2, který v té době platil, tak se v něm nikde s největší pravděpodobností nehovoří o výlukách v případě, že se něco kolem dráhy, ať už z profilu horního nebo bočního, děje. Ve vztahu ke stavebnictví se tam nic takového neřešilo. Předpis D2 řešil provoz dráhy jako takový. U Českých drah nikdo neposuzoval, zda výluka má být nebo být nemusí, nikdo tam nebyl stavební odborník. Zhotovitel by měl rozumět tomu, zda je či není potřebná výluka. Pracovníci drah nebyli schopni posoudit sami o sobě rizikovitost práce nad jízdním koridorem. Tuto rizikovitost měli posoudit pracovníci, kteří stavbu prováděli. Pracovníci, kteří stavbu prováděli, měl také udělat opatření, které by zabránilo jednak nežádoucím pohybům mostu a taktéž měli dodržet dohodu s pracovníky dráhy, že budou informovat o případné manipulaci mostní konstrukce tak, aby mohla být učiněna domluvená bezpečnostní opatření, což neučinili ani 7. 8. 2008 ani 8. 8. 2008. Z výpovědi svědka Ladislava P. se podává, jakým způsobem byla dne 6. 8. 2008 prováděna součinnost dle dohody za situace, kdy se s mostem manipulovalo. Dne 7. 8. 2008 i 8. 8. 2008 byla prováděna manipulace s mostem, nikdo však neinformoval příslušné pracovníky Českých drah tak, jak bylo domluveno. Kritického dne 8. 8. 2008 byla ze strany pracovníků Bögl a Krýsl prováděna manipulace s mostem. Způsob manipulace s mostem ve své vizualizaci nastínila Ing. Pošvářová. Pokud nalézací soud argumentuje tím, že nebyla zjištěna přesná příčina pádu mostu, má státní zástupce za to, že nebyl zjištěn úplně poslední impulz, který dal do pohybu mostní konstrukci. Není pochyb o tom, že v kritickou dobu bylo manipulováno s mostem. Zde měl soud vyhodnotit jednotlivé znalecké posudky a musel by dovést, že příčinou pádu mostu byla manipulace s podpěrnou konstrukcí mostu nad podpěrnými bárkami v době, kdy mostní konstrukce byla nestabilní. Nestabilita mostní konstrukce nad podpěrnými bárkami dne 8. 8. 2008 byla už v tom, že most byl před pádem zvednut na hydraulických zvedácích, tedy jeho nestabilita byla, že na jedné straně mostu byla na vozících a na druhé straně pouze na hydraulických zvedácích. Tato situace se dá připodobnit, jak uvedla Ing. Pošvářová, ke zvedání automobilu na tzv. tyčkovém heveru, přičemž nestabilita i v tomto daném okamžiku byla zvyšována nestejným vypodložením mostní konstrukce a z důvodů neexistence zabezpečovacích mechanismů tak, jak uváděli znalci Studnička – pojistné lano, Pošvářová – panely, na které by nosní konstrukce sedla, a v důsledku sice nezjištěného impulzu došlo k nežádoucímu pohybu nosní konstrukce a následnému pádu. Státní zástupce má tedy za to, že okresní soud řádně nevyhodnotil jednotlivé znalecké posudky. Ve svém odůvodnění pouze odkázal na nález Ústavního soudu ČR I. ÚS 1501/16 ze dne 30. 5. 2017 s poukazem na to, že pokud není známa příčina pádu mostu, nelze obžalovaným prokázat či neprokázat určitá pochybení spojená s pádem mostu, tedy nelze obžalované uznat vinnými v důsledku zásady „in dubio pro reo“. Nalézací soud se tedy řádně nevypořádal s provedenými důkazy, odůvodnění rozsudku není v souladu se zjištěným skutkový stavem věci a s ohledem na výše uvedené navrhl, aby krajský soud z podnětu jím podaného odvolání zrušil podle § 258 odst. 1 písm. b), c) tr.ř. napadený rozsudek a podle § 259 odst. 1 tr.ř. vrátil věc k projednání a novému rozhodnutí okresnímu soudu.

3. V následném doplnění podaného odvolání ze dne 6. 3. 2018 uvedl, že pokud je v závěru odůvodnění odvolání uvedeno, že okresní soud nevyhodnotil jednotlivé znalecké posudky, tak má za to, že znalecký posudek doc. Doležala a doc. Pokorného z Dopravní fakulty Jana Pernera vyvrátil skutečnosti o nosnosti nosníku MPT 100 a zpracovatelé posudků zastávají názor, že deformace nohy – šroubovice MPT 100 vznikla v důsledku pádu mostní konstrukce a nebyla příčinou pádu mostní konstrukce. U hlavního líčení uvedení znalci prezentovali svůj znalecký posudek, odpovídali na otázky obhájců i obžalovaných a vyjadřovali se k jednotlivým znaleckým posudkům. Je zřejmé, že okresní soud měl dát prostor ostatním znalcům, kteří zpracovávali stěžejní znalecké posudky, což je znalecký posudek prof. Studničky z ČVÚT Praha, prof. Holického z Kloknerova ústavu ČVÚT Praha, Ing. Pošvářové a znalecký posudek znalce Ing. Chromečky, který zpracovával posudek z oblasti hydraulických zařízení, aby se vyjádřili k výše

uvedenému posudku a měla by jim být položena otázka, zda závěry znaleckého posudku doc. Doležala mají vliv na závěry jejich předložených a přednesených závěrů posudků. Nálezací soud se tak postavil na názor, že po krátkém shrnutí obsahu znaleckých posudků vyplývají tak výrazné rozpory, že na základě těchto znaleckých posudků nelze bez jakýchkoliv pochybností stanovit příčinu pádu mostu. Státní zástupce má za to, že je nutné, aby se znalci seznámili i s posledním znaleckým posudkem doc. Doležala a byl proveden jejich výslech. S ohledem na uvedené proto doplnil svůj návrh ze dne 9. 2. 2018, aby po zrušení napadeného rozsudku dle § 258 odst. 1 písm. b), c) tr.ř. a vrácení věci dle § 259 odst. 1 tr.ř. bylo nařízeno hlavní líčení a u tohoto byli slyšeni znalci, jak je uvedeno výše.

4. Odvolání bylo podáno včas (§ 248 odst. 1 tr.ř.), oprávněným subjektem (§ 246 odst. 1 písm. a) tr.ř.) a mělo zákonem předepsané náležitosti (§ 249 tr.ř.). Nebylo shledáno zákonných důvodů pro jeho zamítnutí podle § 253 odst. 1 tr.ř., případně odmítnutí podle § 253 odst. 3 tr.ř.
5. Krajský soud v Ostravě, jako soud odvolací (§ 252 tr.ř.), přezkoumal podle § 254 tr.ř. zákonnost a odůvodněnost zprošťujícího výroku napadeného rozsudku, proti němuž bylo podáno odvolání a správnost řízení, které mu předcházelo, a to jak z hlediska vytýkaných vad, tak z hlediska vad, které sice odvoláním vytýkány nebyly, avšak měly vliv na správnost výroku, proti němuž bylo podáno odvolání. Jelikož podané odvolání směřovalo proti zprošťujícímu výroku, bylo povinností odvolacího soudu přezkoumat celý napadený rozsudek, když dospěl k závěrům, že odvolání státního zástupce je zcela důvodné.
6. Odvolací soud zjistil, že napadený rozsudek trpí vadou spočívající v nedodržení ust. § 125 odst. 1 tr.ř., v důsledku čehož je rozsudek nepřezkoumatelný. Dále bylo zjištěno, že skutková zjištění okresního soudu jsou částečně neúplná a nejasná, okresní soud se nevypořádal se všemi okolnostmi významnými pro rozhodnutí, vznikly pochybnosti o správnosti skutkových zjištění ohledně přezkoumávané části rozsudku, kdy k objasnění věci je třeba provádět opětovně důkazy a provádět důkazy další, jejichž provádění před odvolacím soudem by znamenalo nahrazovat činnost soudu I. stupně. Bylo porušeno ust. § 2 odst. 5 tr.ř., kdy okresní soud dostatečně neobjasnil skutkový stav věci a současně dosud provedené důkazy nehodnotil v souladu s ust. § 2 odst. 6 tr.ř., pečlivě po uvážení všech okolností případu, jednotlivě i v jejich souhrnu. Z odůvodnění není patrné, jakým způsobem hodnotí jednotlivé provedené důkazy a jaké z jednotlivých konkrétních důkazů vyvozuje skutkové závěry. Rovněž bylo zjištěno porušení zákona v § 226 písm. c) tr.ř. spočívající v uvedení nesprávného důvodu pro zproštění, když z kusého odůvodnění rozsudku okresním soudem vyplývá, že skutek není trestným činem (§ 226 písm. b) tr.ř.). Tyto skutečnosti vedly krajský soud ke zrušení napadeného rozsudku v celém rozsahu podle ustanovení § 258 odst. 1 písm. b), c), d) tr.ř. a trestní věc byla podle § 259 odst. 1 tr.ř. vrácena soudu I. stupně k dalšímu řízení.
7. Krajský soud konstatuje následující skutečnosti týkající se obsahu napadeného rozsudku. Rozsudek byl vyhotoven v rozsahu 232 stran, přičemž zprošťující výrok rozsudku je obsažen na 27 stranách. Okresní soud důkazy provedené v hlavním líčení stručně popsal na str. 27-221 napadeného rozsudku, aniž by je blíže hodnotil. Úvahy okresního soudu a argumentace ohledně provedených důkazů a průběhu trestního řízení jsou obsaženy na str. 221-232 napadeného rozsudku. Úvodem okresní soud uvedl, že předtím, než řešil otázku příčinné souvislosti mezi jednáním a opomenutím obžalovaných a vzniklým následkem, musel objasnit skutečnou příčinu pádu mostu, když dospěl k závěru, že se po provedeném dokazování nepodařilo bez pochybností zjistit příčinu pádu mostu. Následně se okresní soud zabýval otázkou naplnění subjektivní stránky žalovaného trestného činu u jednotlivých obžalovaných s ohledem na podanou obžalobu, kdy odkázal na závěry obsažené v usnesení Vrchního soudu v Olomouci ze dne 25. 11. 2011 sp. zn. 1 Ntd 1/2011. Poté obecně rozvádí otázku trestní odpovědnosti a s ní související otázku příčinné souvislosti mezi jednáním pachatele a způsobeným následkem a odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR a Ústavního soudu a rovněž se obecně zabývá subjektivní stránkou

žalovaného trestného činu. Uvedl, že obžaloba nerozlišuje mezi podstatnými a nepodstatnými skutečnostmi, nebylo rozlišováno, které příčiny bezprostředně vyvolávají následek a které nikoli, a jednání všech obžalovaných je posuzováno stejně v rámci kvalifikované skutkové podstaty. Obecně k důkazům uvedl, že pokud se jedná o výpovědi svědků týkající se pádu mostu, tito popsali, co viděli a šlo pouze o subjektivní vjem. Pokud tyto svědecké výpovědi nevzali v potaz znalci, soud z nich nemohl vyvozovat příčinu pádu mostu. K výpovědím obžalovaných uvedl, že se jedná o odborníky, kteří vysvětlovali svůj pohled na věc s tím, že nepochybili a hledali chybu u konkurence. Pokud se jedná o listinné důkazy, jde zejména o odborné listiny, které bez objasnění znalců pro soud neměly žádný význam. Jediné, o co se mohl soud při dokazování opřít, jsou znalecké posudky. Okresní soud považuje za stěžejní: 1/ znalecký posudek ČVUT Praha (prof. Studnička a doc. Rotter), 2/ znalecký posudek Kloknerova ústavu (prof. Holický), 3/ znalecký posudek Ing. Pošvářové, 4/ znalecký posudek Univerzity Pardubice, Dopravní fakulty Jana Pernera (doc. Doležel, doc. Pokorný). K poslednímu posudku uvedl, že oproti ostatním tento exaktně stanovil únosnost bez dopočítávání, usuzování či domněnek. Pro okresní soud jsou ostatní posudky toliko úvahy, znalci předpokládají, domnívají se, jde o odhady, nikoliv fakta. Okresní soud konstatoval, že ve znaleckých posudcích jsou rozpory, které jednotliví znalci spatřují ve zcela opačných prvcích podle toho, kým byli přibráni. Okresní soud následně na str. 224-229 postupně popisuje obsah čtyř shora uvedených znaleckých posudků a pokouší se je jednotlivě hodnotit, kdy při hodnocení okrajově zmiňuje rozdílné závěry z jiných znaleckých posudků, případně jiných provedených důkazů. V odůvodnění okresní soud následně konstatuje, že byly vypracovány další znalecké posudky, které uvádí příkladmo, např. znalecké posudky Osičky, Burdy, Novotného, Chromečky, Grycmana a Hostaše, přičemž konstatuje a hodnotí pouze části obsahu těchto znaleckých posudků. Závěrem uvedl, že z krátkého shrnutí obsahu znaleckých posudků vyplývají tak výrazné rozpory, že na jejich základě nelze bez jakýchkoliv pochybností stanovit příčinu pádu mostu (poukázal na rozhodnutí Ústavního soudu I. ÚS 1501/16). Uvedl, že je „skoro nadbytečné“ věnovat se jednotlivým bodům, které jsou obžalobou jednotlivým obžalovaným vytýkány, neboť pokud není známa příčina pádu mostu, nelze prokázána či neprokázána pochybení spojit s pádem mostu. Následně krátce (str. 230 odst. 4, 5, str. 231 odst. 1-5, 7) okresní soud rozvádí některé skutečnosti, které jsou obžalovaným kladeny za vinu obžalobou s tím, že tyto však nebyly prokázány. Závěrem uvedl, že těmito vybranými citacemi se okresní soud snaží doložit přílišnou obecnost obžaloby, kdy jde o příkladné konstatování s ohledem na nezjištěnou příčinu pádu mostu. Nebylo prokázáno, že s mostem až do doby pádu se stalo něco mimořádného, nějaká nestabilita, pokles či podobně, a soud tedy nemůže obžalované vinit z konání či opomenutí, které by mělo na následek pád mostu. Závěrem uvedl, že nelze říci, zda některý z obžalovaných nese na pádu mostu takový zásadní podíl, aby bylo možno spojit jeho jednání či opomenutí s pádem mostu, proto soudu nezbylo, než postupovat dle § 226 písm. c) tr.ř. a obžalované obžaloby zprostit, neboť nebylo prokázáno, že tento skutek spáchali. Ačkoliv si je krajský soud vědom nedostatečnosti hodnocení důkazů a odůvodnění, jak bude dále rozvedeno, již na tomto místě z důvodu přehlednosti konstatuje, že se závěry okresního soudu nesouhlasí.

8. Zásadní vada spočívá v tom, že napadený rozsudek okresního soudu je nedostatečně odůvodněn, takže krajský soud nemůže plnit svou přezkumnou funkci skutkových zjištění vyplývající z ust. § 254 tr.ř. Krajský soud považuje za potřebné okresnímu soudu připomenout, že smyslem procesní činnosti odvolacího soudu je podrobit kontrole napadené výroky rozsudku soudu I. stupně a přezkoumat je co do jejich zákonnosti a odůvodněnosti. Výsledkem přezkumné činnosti odvolacího soudu je pak rozhodnutí ve věci samé, jenž musí být rovněž náležitě odůvodněno.
9. Zkoumání zákonnosti napadených výroků konkrétně znamená, že soud II. stupně přezkoumává výroky napadeného rozsudku soudu I. stupně z hlediska jejich právní stránky, tedy zda v průběhu řízení nedošlo k porušení trestního zákona, trestního řádu, ale i všech dalších právních předpisů, které jsou součástí právního řádu. Samotným základem přezkumné činnosti odvolacího soudu je

pak zjištění, zda byly dodrženy předpisy práva procesního, tj. zda v řízení nedošlo k vadám, jež by mohly mít vliv na kvalitu skutkových zjištění a následně i na aplikaci předpisů práva hmotného. Odvolací soud přitom nemůže hodnotit zjištěné vady izolovaně, nýbrž ve vzájemných souvislostech, neboť jen tehdy lze zjistit, zda jednotlivá chyba spolu s dalšími může způsobit vadnost celého řízení.

10. Pojem odůvodněnosti rozsudku se pak týká otázek skutkové povahy. Správné zjištění skutku je totiž základním předpokladem pro jeho správnou kvalifikaci. Jde tedy o důsledný proces zjištění skutečností z provedených důkazů, jejich správné zhodnocení a tvorbu odpovídajícího skutkového základu. Odvolací soud tak musí především zkoumat, zda výroky napadeného rozsudku jsou v souladu s provedenými důkazy a zjištěnými skutečnostmi. V rámci přezkoumávání odůvodněnosti rozsudku krajský soud provádí prověrku důkazů, z nichž jsou vyvozována skutková zjištění. Odvolací soud tedy mj. zkoumá i dostatečnost provedených důkazů z hlediska toho, zda jejich souhrn úplně a všestranně objasňuje projednávanou věc a vylučuje jinou verzi než tu, k níž dospěl soud I. stupně v napadeném rozsudku.
11. Odvolací soud proto musí pečlivě zhodnotit, zda proces vyhledávání, provedení prověrky a hodnocení důkazů je v souladu s požadavky trestního řádu. Zkoumání zákonnosti a odůvodněnosti všech výroků rozsudku i správnosti postupu řízení, které mu předcházelo, tvoří nedělitelný celek, v němž nemůže být preferována skutková či právní stránka rozsudku. Obě stránky jsou totiž vzájemně propojeny, kdy jedna podmiňuje druhou a závisí na sobě navzájem.
12. Jak krajský soud zjistil z odůvodnění napadeného rozsudku (č. l. 221-232), kde okresní soud uváděl své argumenty k provedeným důkazům, vyjadřuje se zde okresní soud velmi stručně, kuse a ryze obecně k jednotlivým provedeným důkazům a k závěrům, ke kterým dospěl jejich hodnocením. Samotné hodnocení důkazů tak, jak vyplývá z napadeného rozsudku, však neodpovídá ust. § 2 odst. 6 tr.ř., kdy okresní soud nehodnotí zásadní provedené důkazy jednotlivě, ani v jejich vzájemné souvislosti, nevysvětlil své úvahy a postupy, jakými hodnotil jednotlivé důkazy a skutečnosti z těchto důkazů vyplývající. Z odůvodnění napadeného rozsudku vyplývá, že okresní soud nehodnotí jednotlivé provedené důkazy ve vztahu ke každému z žalovaných skutků, tedy tak, jak předpokládá ust. § 125 tr.ř., ale pouze popisuje jednotlivé provedené důkazy (popisuje pouze část provedených důkazů, o některých se vůbec nezmiňuje) a to navíc jen velmi kuse, útržkovitě a obecně. Soud I. stupně pak opět pouze formálně odkazuje na obsah spisového materiálu, zejména provedené důkazy, a to ještě značně obecně, aniž by konkrétně uvedl, jaká skutková zjištění z nich vyvozuje ve vztahu ke každému z těchto skutků. Takový postup nalézacího soudu musel nutně vyústit v nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí.
13. Rozsudek soudu I. stupně není v souladu s § 125 odst. 1 tr.ř., který stanoví požadavky na jeho odůvodnění, jež nepřipouští, aby rozhodnutí bylo ve svých jednotlivých částech odůvodňováno pouhým obecným odkazem na některé části spisu, výpovědi svědků či listin v něm založených. Je tomu tak proto, že podle ust. § 125 odst. 1 tr.ř., pokud rozsudek obsahuje odůvodnění, musí v něm soud stručně vyložit, které skutečnosti vzal za prokázané, o které důkazy opřel svá skutková zjištění a jakými úvahami se řídil při hodnocení provedených důkazů, zejména pokud si vzájemně odporují. Z odůvodnění musí být patrné, jak se soud vypořádal s obhajobou každého z obžalovaných, proč nevyhověl návrhům na provedení dalších důkazů a jakými právními úvahami se řídil, když posuzoval prokázané skutečnosti podle příslušných ustanovení zákona k otázce viny a trestu. Jestliže byly do rozsudku pojaty i další výroky, je třeba je rovněž odůvodnit. Takové zákonné náležitosti však odůvodnění napadeného rozsudku zcela postrádá, jak ostatně ve svém oprávněm prostředku důvodně namítá státní zástupce, s čímž se krajský soud plně ztotožňuje.
14. Okresní soud tak zcela nepatřičně a nesprávně rezignoval na svou úlohu nalézacího soudu, se kterou je nutně spojena i jeho povinnost odůvodnit své rozhodnutí způsobem uvedeným v § 125 tr.ř. Tím, že tuto úlohu okresní soud nesplnil, není zřejmé, o které důkazy svá skutková zjištění opřel a jakými úvahami se při hodnocení provedených důkazů řídil. Takto je možno hodnotit i ty

pasáže jeho rozhodnutí, kde se okresní soud zabývá naplněním objektivních i subjektivních znaků trestného činu obecného ohrožení podle § 180 odst. 1, 2 písm. b), odst. 3 písm. a), odst. 4 tr. zákoníku a dospívá k závěru, že skutek nespáchali obžalovaní a následně proto rozhodl o zproštění obžalovaných obžaloby. Odůvodnění napadeného rozsudku takto zformulované by jen stěží obstálo u trestní věci podstatně méně závažné, než-li je tomu v posuzovaném případě.

15. V této souvislosti krajský soud zdůrazňuje, že k hlavním zásadám trestního řízení patří zásada volného hodnocení důkazů dle § 2 odst. 6 tr.ř., podle níž orgány činné v trestním řízení hodnotí důkazy podle svého vnitřního přesvědčení, založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě, i v jejich souhrnu. Tato zásada však není a nesmí být projevem libovůle, resp. svévole orgánů činných v trestním řízení a tím méně nalézacího soudu. Je nezbytné ji strukturovat do konkrétních komponentů a kritérií, kdy jedním z nich, patřícím ke klíčovým, je transparentnost rozhodování, čili nutnost důkazní postup vyčerpávajícím způsobem popsat a logicky i věcně přesvědčivým způsobem odůvodnit. Uvedený požadavek zákonodárce vtělil do soustavy nároků kladených na odůvodnění rozsudku, jak je vymezen zejména § 125 tr.ř. Uvedené zákonné ustanovení tyto nároky na odůvodnění zvýrazňuje především pro případy, kdy si provedené důkazy vzájemně odporují (viz. rozhodnutí Ústavního soudu ČR sp. zn. III. ÚS 532/01 nebo II. ÚS 226/06). Uvedené principy totiž odpovídají celému rámci principů práva na spravedlivý proces, plynoucím z čl. 36 Listiny základních práv a svobod, jakož i z čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.
16. Z tohoto pohledu je nutno hodnotit jako zákonu nevyhovující dané odůvodnění rozsudku soudem I. stupně, v němž okresní soud pouze uvádí domněnky, spekuluje a nepřesvědčivě odůvodňuje, proč dospěl k závěru, že nebyla zjištěna příčina pádu mostu a pouze obecně uvedl, co jej vedlo k rozhodnutí o zproštění obžalovaných od obžaloby, aniž by jednotlivě pro rozhodnutí podstatné konkrétní důkazy rozvedl způsobem popsaným v § 125 odst. 1 tr.ř. a vyložil, jakými úvahami se řídil při hodnocení provedených důkazů, zejména pokud si vzájemně odporují. Jelikož toto okresní soud odpovídajícím způsobem neprovedl, činí takovýto postup jeho rozhodnutí v konečném důsledku nepřezkoumatelným. Nadto krajský soud zdůrazňuje, že není nalézací instancí a nemůže za soud I. stupně hodnotit jím provedené důkazy (§ 263 odst. 7, věta poslední, tr.ř.), neboť by suploval jeho činnost, když ze zákona má zejména funkci přezkoumatelnou. Vzhledem k omezení vyplývajícímu z ust. § 259 odst. 5 písm. a) tr.ř., není účelné, aby krajský soud prováděl vlastní dokazování dle § 263 odst. 7 tr.ř. Z tohoto pohledu proto krajský soud nikterak nemohl napadené rozhodnutí soudu I. stupně přezkoumat ve všech jeho výrocích a musel nutně rozhodnout způsobem uvedeným ve výroku tohoto rozhodnutí.
17. Krajský soud musí okresnímu soudu vytknout, že samotný rozsudek co se týče prokázaných skutečností a důvodů zproštění trpí vnitřní rozporností. Okresní soud obžalované zprostil viny z důvodu § 226 písm. c) tr.ř., tedy že nebylo prokázáno, že skutek spáchali obžalovaní. Současně z odůvodnění napadeného rozsudku se podává, že nebyla zjištěna příčina pádu mostu, přičemž okresní soud nedospěl k závěru, že by skutečností, které jsou kladeny za vinu jednotlivým obžalovaným, byly prokázány. S ohledem na dikci ust. § 126 tr.ř. jsou závěry okresního soudu nesprávné, nelogické a nepřesvědčivé. Okresní soud před vyhlášením rozhodnutí v senátní věci je povinen učinit poradu senátu. Zákon v ust. § 126 tr.ř. stanoví pravidla, jak musí okresní soud postupovat v případě rozhodování o vině obžalovaného. Obžalovaného je možno uznat vinným pouze v případě pozitivních odpovědí na jednotlivé body uvedené v ust. § 126 písm. a) až e) tr.ř. Pokud okresní soud při poradě senátu nedejde ke kladné odpovědi na některý z bodů uvedených v § 126 písm. a) až e) tr.ř. musí obžalovaného zprostit obžaloby dle § 226 tr.ř. (může být rozhodnuto rovněž o postoupení věci nebo zastavení trestního stíhání). Zjistí-li soud, že skutek, pro který byl obžalovaný stíhán, se nestal, nebo nebylo prokázáno, že se stal, zprostit obžalovaného obžaloby dle § 226 písm. a) tr.ř. Dospěje-li soud k závěru, že skutek, pro který je obžalovaný stíhán, se stal, ale nenaplnuje znaky žalovaného ani žádného jiného trestného činu, a není-li zde důvod k postoupení věci, zprostit obžalovaného obžaloby dle § 226 písm. b) tr.ř. Až

v případě, že není prokázáno, že skutek naplňující znaky trestného činu spáchal obžalovaný, zproští jej soud obžaloby dle § 226 písm. c) tr.ř. Z odůvodnění rozsudku okresního soudu je zřejmé, že takový postup nebyl dodržen, neboť pokud by soud obžalované zprostil obžaloby dle § 226 písm. c) tr.ř., musel předtím dospět k závěru, že se stal skutek, pro který jsou obžalování trestně stíháni a že tento skutek má všechny znaky trestného činu a tyto své závěry by musel řádně odůvodnit v napadeném rozsudku. Pokud okresní soud dochází k závěru, že skutky popsané v obžalobě nespáchali obžalovaní, z provedeného dokazování, jakož i obsahu odůvodnění napadeného rozsudku ani náznakem nebylo zjištěno, kdo by se mohl protiprávního jednání, které je za vinu kladeno obžalovaným, dopustit. Shora uvedený postup okresního soudu při rozhodování o vině je nutno považovat za nesprávný a v rozporu s ust. § 226 písm. c) tr.ř.

18. S ohledem na okolnosti trestné činnosti je zvlášť významné hodnocení závěrů znaleckých posudků. Napadený rozsudek v žádné ze svých částí neobsahuje podstatné hodnotící úvahy týkající se jednotlivých znaleckých posudků podaných v této trestní věci. Okresní soud při posuzování jednotlivých znaleckých posudků podaných ve věci je povinen zkoumat následující náležitosti: 1/ Zda posudek znalce má všechny formální a procesní náležitosti – zákonnost znaleckého posudku, tedy zda-li je vypracován v souladu s procesními předpisy a ustanovenou judikaturou a v případě vzniku procesních vad, zda-li procesní pochybení se dají napravit v průběhu trestního řízení (např. získání znaleckých podkladů nezákonnou cestou, srovnej rozhodnutí I. ÚS 1012/07, revizní znalecký posudek nemůže zpracovávat osoba, která zpracovala původní znalecký posudek, srovnej rozhodnutí NS ČSR sp. zn. 5 To 1/84, patří zde i skutečnost, zda-li je znalec nebo znalecký ústav zapsán v seznamu znalců, resp. seznamu ústavů kvalifikovaných pro znaleckou a tlumočnickou činnost). 2/ Zda závěry uvedené ve vlastním znaleckém posudku jsou náležitě odůvodněny. 3/ Zda jsou závěry podloženy obsahem nálezu. 4/ Zda znalec vyčerpal úkol v rozsahu, v jakém mu byl zadán. 5/ Zda přihlédl ke všem skutečnostem, s nimiž se měl vypořádat. 6/ Zda jeho závěry jsou podloženy výsledky řízení. 7/ Zda jeho závěry jsou v rozporu s výsledky ostatních provedených důkazů (srovnej viz rozhodnutí Nejvyššího soudu ČSR R 1/1981 Sb. rozh.). 8/ Věcnou správnost znaleckého posudku, resp. správnost obsahu posudku (srovnej viz rozhodnutí I. ÚS 49/06, III. ÚS 299/06, Plénium ÚS 11/08 ze dne 23. 9. 2008). Stejně jako musí být přezkoumatelné rozhodnutí soudu, tak musí být přezkoumatelný i znalecký posudek. Znalecký posudek nemůže obsahovat pouze tvrzení, kdy z přezkumu obsahu znaleckého posudku nelze zjistit, jakým způsobem znalec ke svým tvrzením dospěl. Aby znalecký posudek byl přezkoumatelný, musí v něm být uvedeno, na jaké otázky znalec odpovídal, musí být uvedeny podklady, které měl k dispozici. Pokud podklady, které použil k vypracování znaleckého posudku, nejsou součástí spisu, je povinen je založit do spisového materiálu anebo musí být součástí příloh znaleckého posudku. Znalec musí uvést metody, postupy a metodiky, kterými řeší zadaný problém. Musí uvést, kterou metodu, postup nebo metodiku vybral pro řešení problému a z jakého důvodu. Pokud některou z metod, postupů nebo metodik nepoužije, měl by uvést z jakého důvodu. Znalec je povinen popsat a vysvětlit postup, kterým dospěl k výsledkům, které vstupní podklady použil a proč a jak vyvozoval ze vstupních podkladů závěry. Znalecký posudek by současně měl obsahovat odpovědi na znalecké otázky. V souvislosti s citovanými rozhodnutími Ústavního soudu je nutno uvést, že je třeba hodnotit celý proces utváření znaleckého důkazu, včetně přípravy znaleckého zkoumání, opatřování podkladů pro znalce, průběh znaleckého zkoumání, věrohodnost teoretických východisek, jimiž znalec odůvodňuje své závěry, spolehlivost metod použitých znalcem a způsob vyvozování závěrů znalce. Metodologie znaleckého dokazování vyžaduje, aby orgány činné v trestním řízení a rovněž tak i znalec kriticky hodnotili úplnost a bezvadnost podkladových materiálů, které znalec podrobuje svému zkoumání. Znalec sám nesmí vyloučit některé z předložených podkladů, protože mu nezapadají do vytýčené verze události.
19. Jestliže okresní soud přezkoumá ze shora uvedených hledisek podané znalecké posudky a jsou-li zde pochybnosti o správnosti posudku nebo posudek je nejasný nebo neúplný, je okresní soud

povinen požádat znalce o vysvětlení, zejména jej vyslechnout v hlavním líčení. Pokud znalci dospěli k rozdílným závěrům, je soud povinen vyslechnout je v hlavním líčení a pokusit se vzniklé rozpory odstranit. Po výslechu znalců ke vzniklým rozporům mezi znaleckými posudky může okresní soud rovněž dospět k závěru, že některý ze znaleckých posudků není věcně správný s ohledem na obsah prováděného výslechu znalců v hlavním líčení. V takovém případě může sám v rámci zásady volného hodnocení důkazů po náležitém odůvodnění dospět k závěru o správnosti některého z provedených znaleckých posudků. Pokud snad v hlavním líčení nedojde k odstranění rozdílných závěrů, resp. rozporů mezi jednotlivými znaleckými posudky, okresní soud je povinen postupovat dle § 110 odst. 1, 2 tr.ř. a přibrat k přezkoumání znaleckých posudků podaných znalci vědecký ústav, vysokou školu nebo instituci specializovanou na znaleckou činnost k podání revizního znaleckého posudku, což se v dané věci nejeví zatím nezbytné.

20. I když celkově odůvodnění rozsudku okresního soudu nesplňuje při hodnocení důkazů náležitosti stanovené trestním řádem, okresní soud učinil některé dílčí závěry, se kterými krajský soud nesouhlasí. Na prvním místě je závěr okresního soudu, že závěry znaleckých posudků vyjma posudku Univerzity Pardubice jsou toliko úvahy, předpoklady, domněnky a odhady nikoli fakta. Okresní soud tímto závěrem popírá účel ustanovení § 105 tr. ř. a vyhýbá se hodnocení důkazů dle § 2 odst. 6 tr. ř. Znalec je osobou se speciálními odbornými znalostmi a jeho závěr je soudem přezkoumatelný. Závěr znaleckého posudku je odborným názorem, ke kterému dochází znalec po náležitém odůvodnění (viz bod 19), a nikoli domněnkou nebo předpokladem. Proto musí okresní soud učinit jednoznačný závěr o věrohodnosti a správnosti každého znaleckého posudku. Stejný závěr musí učinit i u dalších důkazů. Z důvodu rychlosti řízení krajský soud, aniž by hodnotil správnost a úplnost znaleckých posudků, konstatuje, že například porušení povinnosti pravidelného geodetického měření vyplývá ze znaleckých posudků Českého vysokého učení technického v Praze - Fakulty stavební, Českého vysokého učení technického v Praze – Kloknerova ústavu, Ing. Bohuslava Rosenkranze, CSc. a Ing. Miloslavy Pošvářové, Ph.D., nezpracování řádného technologického předpisu a nerespektování zadávací dokumentace vytykají znalecké posudky Českého vysokého učení technického v Praze - Fakulty stavební, Českého vysokého učení technického v Praze – Kloknerova ústavu, Ing. Bohuslava Rosenkranze, CSc. a Ing. Miloslavy Pošvářové, Ph.D., nedostatek kvalifikovaného dozoru na stavbě vyplývá ze znaleckých posudků Českého vysokého učení technického v Praze - Fakulty stavební, Ing. Miloslavy Pošvářové, Ph.D. a Vladimíra Burdy, nezajištění stability mostu a nepřijetí řádných opatření po poruše ze dne 6. srpna vytykají znalecké posudky Českého vysokého učení technického v Praze - Fakulty stavební, Ing. Miloslavy Pošvářové, Ph.D., Ing. Bohuslava Rosenkranze a CSc. a Vladimíra Burdy, absence řádného smluvního vztahu s generálním dodavatelem vyplývá ze znaleckých posudků Českého vysokého učení technického v Praze - Fakulty stavební, Ing. Miroslava Chromečky, Karla Novotného a Ing. Miloslavy Pošvářové, Ph.D., dále skutečnost, že technologický předpis montáže byl zpracován až po výsunu mostu, nebyl řádně schválen a neřešil možná rizika a konkrétní postupy, je shodně uvedena ve znaleckých posudcích Českého vysokého učení technického v Praze - Fakulty stavební, Českého vysokého učení technického v Praze – Kloknerova ústavu, Ing. Miroslava Chromečky a Ing. Miloslavy Pošvářové, Ph.D., a rovněž technické vady v konstrukci a vadné postupy (spočívající zejména ve zpětném zásunu mostu bez geodetického zaměření, absenci kontroly hydraulických zařízení, absenci směrových zařízení na vozících, nedostatečném odstranění svarů z vozíků, neukotvení mostu na dostatečném počtu vozíků a provizorním podepření konstrukce) vyplývají z více znaleckých posudků a to z posudku Českého vysokého učení technického v Praze - Fakulty stavební, Českého vysokého učení technického v Praze – Kloknerova ústavu, Ing. Bohuslava Rosenkranze, CSc. a Ing. Miloslavy Pošvářové, Ph.D.
21. Okresní soud v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že ve znaleckých posudcích jsou takové rozpory, kvůli kterým nelze zjistit skutečnou příčinu pádu mostu, neboť znalci tuto příčinu spatřují v různých skutečnostech. S tímto názorem krajský soud nesouhlasí, neboť z výše

uvedeného příkladného výčtu je zřejmé, že znalecké posudky se ve více bodech shodují a je na okresním soudu, aby zhodnotil jejich správnost a věrohodnost. Podstatné je, že všichni znalci jsou jednotní v názoru, že k pádu mostu vedlo vícero pochybení a v podstatných pochybeních se znalci vesměs shodují. K tomu krajský soud uvádí, že i v případě, že se nepodaří zjistit konkrétní skutečnost, která samotný pád mostu iniciovala, je okresní soud povinen zabývat se jednotlivými skutečnostmi, které jsou obžalovaným kladeny za vinu, a jejich možným vlivem na pád mostu. Krajský soud konstatuje, že znalecké posudky podléhají hodnocení jako každý jiný důkaz a není nutné, aby se všechny znalecké posudky, které byly v řízení provedeny, shodovaly v celém svém obsahu, pokud lze dojít k jednoznačným závěrům alespoň v některých dílčích bodech. Není proto překážkou, pokud některé znalecké posudky uvádí odlišný názor, který je ojedinělý, pokud se v dané otázce ostatní znalecké posudky shodnou a okresní soud dospěje k závěru, že tyto znalecké posudky lze považovat za věrohodné a správné. Je proto povinností okresního soudu, aby přihlédl ke skutečnosti, že závěry některých znaleckých posudků se shodují a tuto skutečnost vzal do úvahy při hodnocení správnosti a věrohodnosti znaleckých posudků.

22. Na druhém místě krajský soud nesouhlasí se závěrem okresního soudu, že nelze zjistit skutečnou příčinu pádu mostu. Obžaloba je založena na tvrzení, že příčina pádu mostu nebyla jediná, ale bylo jich více. Úkolem okresního soudu je v souladu se zásadou gradace příčinné souvislosti, kterou okresní soud nesprávně v napadeném rozsudku použil (např. Rt 72/1971, Nejvyšší soud sp. zn. 3 T 2317/2001), vyhodnotit, zda konkrétní jednání jednotlivých obžalovaných uvedené v obžalobě vedlo a jakou měrou k pádu mostu resp. vzniku následku. Pokud by okresní soud dospěl k závěru, že některé jednání nevedlo k následku, nic mu nebrání toto jednání vypustit ze skutkové věty.
23. S výše uvedeným souvisí na třetím místě nesprávný závěr okresního soudu, že je nadbytečné nebo nemožné hledat příčinnou souvislost, když nebylo prokázáno, proč most spadl. Příčinnou souvislost naopak musí soud spolehlivě zjišťovat a zjistit, neboť skutečnost, že most spadl, je neoddiskutovatelná. Úkolem okresního soudu je zodpovědět otázku, zda obžalovaní zavinili pád mostu jednáním uvedeným v obžalobě a stanovit význam (nikoli státní zástupce) jednotlivých povinností za účelem hodnocení, zda se jedná o důležité povinnosti.
24. Okresnímu soudu je nutno vytknout, že v průběhu dokazování v hlavním líčení byly činěny jednotlivými stranami důkazní návrhy ve věci, o kterých byl povinen rozhodnout. Okresní soud v hlavním líčení konaném dne 17. 5. 2017 (č. l. 11513v) rozhodl, že návrhy na doplnění dokazování se zamítají, když dle audiozáznamu z hlavního líčení rovněž uvedl, že dokazování se končí. V následném hlavním líčení dne 4. 9. 2017 (č. l. 11540v) bylo stranám sděleno, že dokazování již bylo ukončeno a nebude opětovně otevřeno. Pokud byly předloženy další důkazní návrhy ve věci, těmito se bude zabývat jiný soud, a bylo přistoupeno k závěrečným řečem. Z protokolů z hlavních líčení, z písemného vyhotovení rozsudku, jakož i audiozáznamů z hlavních líčení dne 17. 5. 2017 a 4. 9. 2017 nebylo zjištěno, že by bylo řádně odůvodněno, jaké konkrétní návrhy na doplnění dokazování soud zamítá a z jakého důvodu. Takový postup okresního soudu je nesprávný. V této souvislosti krajský soud poukazuje na řadu rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR a Ústavního soudu ČR, dle kterých zásada volného hodnocení důkazů neznamená, že by soud ve svém rozhodování měl na výběr, které z provedených důkazů vyhodnotí a které nikoli, nebo o které z provedených důkazů své skutkové závěry (zjištění) opře a které opomene. Procesnímu právu účastníka navrhnout důkazy odpovídá povinnost soudu nejen o vznesených návrzích (včetně návrhů důkazních) rozhodnout, ale také pokud jim nevyhoví, ve svém rozhodnutí vyložit proč a z jakých důvodů tak činí. Neakceptování důkazního návrhu lze založit pouze třemi důvody. Prvním je argument, podle něhož tvrzená skutečnost, k jejímuž ověření nebo vyvrácení je navrhován důkaz, nemá relevantní souvislost s předmětem řízení. Dalším je argument, podle kterého důkaz není s to ani ověřit, ani vyvrátit tvrzenou skutečnost, čili ve vazbě na toto tvrzení nedisponuje vypovídající potenci, a konečně třetím je nadbytečnost důkazu, tj. argument, podle něhož určité tvrzení, k jehož ověření nebo vyvrácení je důkaz

navrhován, bylo již v dosavadním řízení bez důvodných pochybností (s praktickou jistotou) ověřeno nebo vyvráceno (nález Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 118/09 včetně v něm citovaných rozhodnutí Ústavního soudu).

25. Okresnímu soudu je možno rovněž vytknout formální pochybení v souvislosti s rozhodováním dle § 206 odst. 3 tr. ř., tedy o nepřipuštění poškozených k hlavnímu líčení, když práva poškozených uplatňují osoby, kterým nepřísluší právo uplatňovat nárok na náhradu škody nebo nemajetkové újmy způsobené trestným činem. Okresní soud správně při nařízení hlavního líčení zaslal jednotlivým poškozeným přípis s poučením (č. l. 9683), že jim vznikla v souvislosti s projednávanou trestnou činností obžalovaných újma na zdraví nebo škoda na věcech, a seznámil je s jejich právy dle § 43 odst. 1 tr. ř. Současně je upozornil, že obžalovaní se měli vytykánoho jednání dopustit v souvislosti s plněním pracovních povinností a jednotliví poškození mohou náhradu škody vymáhat pouze po zaměstnavatelích obžalovaných. V této souvislosti je upozornil, že bude v hlavním líčení rozhodnuto o jejich nepřipuštění jako poškozených k hlavnímu líčení a náhradu škody mohou uplatnit pouze v občanskoprávním řízení. V hlavním líčení konaném dne 20. 6. 2011 okresní soud rozhodl, že podle § 206 odst. 4 tr. ř. se nikdo z poškozených nepřipouští s jejich nároky na náhradu škody k trestnímu řízení. Z průběhu jednání před nařízením hlavního líčení, obsahu shora uvedeného přípisu zasláno poškozeným, jakož i obsahu výroku usnesení vyhlášeného v hlavním líčení dne 20. 6. 2011 před zahájením dokazování, krajský soud dospěl k závěru, že okresní soud pouze formálně pochybil, když v usnesení uvedl ust. § 206 odst. 4 tr. ř. (toto rozhodnutí se vztahuje na odlišné situace). Správně měl uvést, že rozhodl dle ust. § 206 odst. 3 tr. ř. s tím, že poškozené nepřipouští k hlavnímu líčení. Okresní soud měl také ve výroku výslovně uvést jmenovitě všechny poškozené, které nepřipouští k hlavnímu líčení jako poškozené. Jedná se o procesní pochybení nemající vliv na průběh trestního řízení ve vztahu k jednotlivým poškozeným, neboť tito byli ještě před prvním hlavním líčením seznámeni se skutečností, že jako poškození nejsou se svým nárokem na náhradu škody nebo nemajetkové újmy v penězích připuštěni k hlavnímu líčení. Rozhodnutí podle § 206 odst. 3, 4 tr. ř. má formu usnesení (§ 119 odst. 1 tr. ř.), rozhodnutím celého senátu, proti němuž není přípustná stížnost (§ 141 odst. 2 tr. ř.). Usnesení se v celém svém znění poznamenává do protokolu o hlavním líčení, proto ho není třeba vyhotovovat (§ 55 odst. 1 písm. d) tr. ř., § 136 odst. 2 tr. ř.), pokud je poškozený přítomen u hlavního líčení. Není-li poškozený přítomen u hlavního líčení a je-li jeho návrh obsažen ve spise, usnesení se vyhotoví a doručí poškozenému (§ 137 odst. 1 tr. ř.). Z protokolu o hlavním líčení a audiozáznamu hlavního líčení ze dne 20. 6. 2011 bylo zjištěno, že po vyhlášení usnesení okresní soud velmi kuse (nedostatečně) odůvodnil vyhlášené usnesení bez toho, že by strany poučil o opravném prostředku. Poškození, s výjimkou poškozené EUROVIA CS, a.s., (odštěpný závod oblast Morava), a BÖGL a KRÝSL, k. s., nebyli přítomni vyhlášení usnesení. Okresní soud je povinen vyhlášené usnesení vyhotovit, řádně odůvodnit, poučit strany o opravném prostředku a doručit všem poškozeným s tím, že v písemném vyhotovení usnesení je nutno do výroku vypsát všechny poškozené, kterých se toto usnesení týká.
26. Krajský soud z obsahu spisu zjistil, že v trestním řízení jako poškozená vystupuje spol. BÖGL a KRÝSL, k. s. Z přípisu spol. BÖGL a KRÝSL, k. s., na č. l. 9702 – 9704 bylo zjištěno, že spol. BÖGL a KRÝSL, k. s., se měla připojit v přípravném řízení jako poškozená společnost k trestnímu řízení, když ji měla být způsobena škoda ve výši 3 366 242 Kč. Z žádného písemného podání nebylo zjištěno, že by takto učinila řádně a včas, tj. před zahájením dokazování v hlavním líčení, zejména tím, že by uvedla, proti kterým konkrétním osobám, s jakým konkrétním nárokem na náhradu majetkové škody nebo nemajetkové újmy a v jaké výši se připojuje. Pokud písemnosti doručené touto společností neobsahují řádné připojení se s nárokem na náhradu škody a z obsahu spisového materiálu není možno dovodit oprávněnost připojení se s nárokem na náhradu škody, tak takové společnosti nepřísluší práva poškozeného, jak vyplývají z ust. § 43 a násl. tr. ř. Z průběhu trestního řízení, ani z rozsudku okresního soudu nebylo zjištěno, jak se

okresní soud vypořádal s touto skutečností a z jakého důvodu přiznal spol. BÖGL a KRÝSL, k. s., práva poškozeného dle § 43 a násl. tr. ř. V dalším řízení se okresní soud bude muset s touto skutečností řádně vypořádat a rozhodnout o tom, zda-li spol. BÖGL a KRÝSL, k. s. se může i nadále účastnit probíhajícího trestního řízení v této trestní věci jako poškozená společnost.

27. Při studiu předloženého spisového materiálu bylo krajským soudem zjištěno, že se spisem byl předložen balíček řádně nezažurnalizovaných písemností, zejména důkazní návrhy obsahující znalecké posudky a dodatky znaleckých posudků, překlady soudních listin do cizích jazyků, listinné důkazy předložené stranami v průběhu hlavních líčení, písemná vyjádření a podání obžalovaných obsahující jejich obhajobu, jakož i fotodokumentaci všech fotografií z místa činu vydanou znalcem Ing. Miroslavem Grycmanem dle § 78 tr. ř., které nejsou označeny ani jako přílohy spisu a obsahují pouze na své první straně číslo listu, pod kterým mají být zařazeny ve spise, což okresní soud neučinil. Takový způsob vedení spisového materiálu může vést ke ztrátám nebo založení a následnému nenalezení shora uvedených listin, což může vést k bezdůvodným spekulacím o způsobu vedení trestního řízení před soudem I. stupně. Kancelářská práce soudu, zejména tvoření a oběh spisů, jsou upraveny Instrukcí Ministerstva spravedlnosti ze dne 3. 12. 2001, č. j. 505/2001-Org. (1/2002 MS), kterou byl vydán vnitřní a kancelářský řád pro okresní, krajské a vrchní soudy. Z ust. § 164 instrukce vyplývá, že spis je tvořen všemi písemnostmi vztahujícími se k téže věci. Spisy jsou žurnalizovány, resp. číslovány, dle § 168 uvedené instrukce, a to chronologicky seřazené dle data jejich přijetí soudem. Okresní soud je povinen do spisu řádně zažurnalizovat všechny uvedené písemnosti a dodatečně očíslovat jednotlivé listy tak, aby nebyly pochybnosti o tom, že písemnosti předložené jednotlivými stranami jsou součástí spisového materiálu, kdy je nutno zdůraznit, že se jedná rovněž o důkazní materiál, který by měl být proveden v řízení před soudem a jsou zde i písemnosti obsahující vyjádření a obhajobu obžalovaných, se kterou je povinen se okresní soud vypořádat v rámci trestního řízení.
28. Z obsahu protokolů o hlavním líčení bylo zjištěno, že v průběhu jednání před soudem byly do jednací síně opakovaně vneseny dva modely mostu, přičemž jeden znázorňoval celý most a druhý jeho část (viz č. l. 9786, 10443 aj.), přičemž uvedené makety byly použity v hlavním líčení v průběhu dokazování. Makety mostu nejsou součástí spisového materiálu, přičemž pokud okresní soud připustil jejich použití v řízení před soudem jako důkaz, v souladu s ust. § 78 tr. ř. měl vyzvat osoby nebo společnosti, které makety předložily, aby je vydaly soudu pro účely náležitého zjištění skutečností důležitých pro trestní řízení, tedy do doby skončení trestního řízení, kdy makety mohou být vráceny zpět. Součástí spisového materiálu jsou rovněž archy obsahující náčrty a poznámky z hlavních líčení konaných ve dnech 16. - 26. 9. 2013 a 24. 3. - 28. 3. 2014, které opětovně nejsou vedeny jako příloha spisu a neobsahují žádné konkrétní poznámky na jednotlivých arších, ze kterých by bylo možno dovodit, který náčrt nebo poznámka byl pořízen kterým znalcem jako odpověď na konkrétní otázku nebo vysvětlení. Takto pořízený důkaz předložený krajskému soudu je rovněž fakticky nepřezkoumatelný.
29. Z přiloženého spisového materiálu bylo zjištěno, že krajskému soudu nebyla spolu se spisem předložena příloha spisu č. I, přičemž v ní obsažené věcné důkazy nebyly okresním soudem provedeny k důkazu v dosud uskutečněných hlavních líčeních. Bylo zjištěno, že příloha I byla předložena okresnímu soudu spolu s dalšími přílohami a spisovým materiálem při podání obžaloby. Okresní soud vyžádá od policejního orgánu provádějícího vyšetřování koncept spisu, resp. přílohu I, a tuto následně provede k důkazu v hlavním líčení.
30. Krajský soud si je vědom, že napadený rozsudek je poměrně rozsáhlý a ne vždy je možno se vyvarovat gramatických a písařských chyb ve vyhotovení rozhodnutí. S ohledem na obsah rozsudku předloženého krajskému soudu je možno konstatovat, že tomuto nebyla v některých pasážích věnována ani základní pozornost, pokud se jedná o gramatiku, stylizaci a větnou skladbu (neukončené věty, věty postrádající základní logiku a smysl apod.). Okresní soud je povinen při

svém dalším rozhodování i v tomto směru věnovat pozornost dalším vydaným rozhodnutím.

31. Krajský soud si je vědom, že rozsah provedených důkazů v trestní věci je značný, přičemž povinností okresního soudu dle § 2 odst. 6 tr. ř. je vypořádat se se všemi podstatnými provedenými důkazy. Krajský soud se částečně ztotožňuje s názorem okresního soudu, že stěžejním pro posouzení příčin pádu mostu jsou zejména vypracované znalecké posudky z oboru stavebnictví a bezpečnosti práce, avšak spolu s dalšími listinnými a věcnými důkazy, jakož i výpověďmi slyšených svědků, přičemž v odůvodnění se zabývá fakticky pouze technickými příčinami pádu mostu, aniž by se podrobně vypořádal se všemi skutečnostmi, které jsou obžalovaným kladeny za vinu v jednotlivých bodech obžaloby, a aniž by tímto směrem podrobněji zaměřil dokazování v průběhu hlavního líčení, případně ve vztahu k jednotlivým poškozeným vyžádal aktuální zprávy, případně doplňky znaleckého posudku aktualizující jejich zdravotní stav, případně následky, které utrpěli. Okresnímu soudu je možno vytknout rovněž skutečnost, že aktivně a přehledně nepracuje s předloženými listinnými důkazy a jinými věcnými důkazy. Pokud o těchto svědci nebo znalci hovoří při dokazování v hlavním líčení, je v některých případech nedostatečným způsobem protokolováno, o jakém konkrétním důkazu hovoří (kde se nachází ve spisu nebo v příloze, o jakou konkrétní fotografii se jedná – uvedení čísla fotografie a listu, nebo na jakém čísle listu spisu či přílohy se důkaz nachází apod.).
32. Navzdory nepřezkoumatelnému rozsudku okresního soudu lze i na základě obsahu trestního spisu a provedených důkazů konstatovat, že zprošťující výrok v dané podobě, s ohledem na zjištění skutkového stavu věci, vzbuzuje důvodné pochybnosti o správnosti takového rozhodnutí. Bude proto opětovně na soudu I. stupně, aby jednotlivé důkazy hodnotil z pohledu správnosti a úplnosti skutkového stavu v souladu § 2 odst. 5, odst. 6 tr. ř. logicky odůvodněným způsobem, a jeho závěry byly věcně a právně správné a přezkoumatelné.
33. Krajský soud konstatuje, že i rychlost řízení ve věci vykazuje značné nedostatky. Okresní soud nerespektuje ustanovení § 2 odst. 4 věta druhá tr. ř. a čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod o právu na projednání trestní věci co nejrychleji, neboť při nařizování hlavních líčení i vyžadování důkazů jsou neodůvodněné průtahy. Krajský soud proto okresnímu soudu ukládá povinnost projednávat tuto trestní věc přednostně a s co největším urychlením, aby již délka trestního řízení neohrožovala právo obžalovaných na projednání věci v přiměřené lhůtě. Výše uvedené vady a nedostatky nejsou a ani nebudou důvodem k postupu dle § 262 tr. ř.
34. Jelikož odvolání státního zástupce bylo shledáno důvodným, krajský soud mu vyhověl a dle § 258 odst. 1 písm. b), c), d) tr. ř. zrušil napadený rozsudek v celém rozsahu a dle § 259 odst. 1 tr. ř. věc vrátil okresnímu soudu k dalšímu řízení. Po zrušení uvedeného rozhodnutí se trestní věc obžalovaných vrací do stadia řízení před soudem prvního stupně. Povinností soudu bude věci se znovu ze všech shora uvedených hledisek zabývat a to včetně odvolacích námitek státního zástupce, se kterými se krajský soud v převážné míře ztotožnil. Okresní soud se rovněž musí vypořádat i se závěrečnými návrhy jednotlivých stran, neboť tyto obsahují návrhy, podněty a závěry důležité pro rozhodnutí okresního soudu. Okresnímu soudu se ukládá provedení shora uvedených důkazů, přičemž není vyloučeno, aby provedl i dokazování další, vyjde-li jejich potřeba najevo k důslednému splnění podmínek vyplývajících z ust. § 2 odst. 5 tr. ř. Ke spolehlivému a přesvědčivému rozhodnutí ve věci je třeba provést hodnocení důkazů odpovídající ust. § 2 odst. 6 tr. ř. s tím, že soud je povinen se při hodnocení výpovědí svědků, znalců, jakožto i výpovědi obžalovaných se vypořádat se všemi provedenými důkazy, jak je uvedeno shora. Po vyřešení skutkových okolností se okresní soud musí zabývat tím, jestli zjištěné jednání obžalovaných naplňuje znaky některého z trestných činů uvedených v trestním zákoníku, a je povinen vyhlásit rozsudek splňující zákonné náležitosti stanovené v ustanovení § 120 a násl. tr. ř. včetně odůvodnění, které musí okresní soud zpracovat tak, aby splňovalo náležitosti stanovené v § 125 odst. 1 tr. ř.

Poučení:

Proti tomuto usnesení není řádný opravný prostředek přípustný.

V Ostravě dne 21. září 2018

JUDr. Milan Ihnát, v. r.
předseda senátu

vyhotovil:
Mgr. Petr Tajdus